

POPORUL

Intr'un haos de atâtea vânturi neprimelnic, cari bat întruna peste biata țară, nu ne mai rămâne decât să ne întorcem gândurile către popor, către purtătorul cel mai scump al tuturor datinelor și obiceiurilor noastre, către acela care deține în modul cel mai tainic forța energiei naționale, care se manifestă uneori rar, dar rupe zăgazurile cele mai puternice și-și croiește drumuri și pînă între cele mai pustii ogoare ale umanității.

„Poporul e o ființă necesară și involuntară” după cum zice Goethe, și dacă am privi în tot trecutul neamului nostru, vom desprinde din galeria atâtor figuri mărețe, icoana poporului român, necesar în toată evoluția la care a ajuns neamul nostru azi. Numai poporul e pătura generatoare a unei națiuni. Atunci, când toate forțele de sus se istovesc, când s'ar părea că nu mai e nici o nădejde, izbucnește ca un vulcan ce-și ține energia seculară ascunsă, acțiunea mântuitoare a poporului, purtătoare a steagului izbâzii care-l înfige cu tărie în mijlocul furtunii și o oprește îndată. Dovadă au făcut-o de prisos atâtea viteji cari în tot trecutul glorios au știut și au simțit dragostea de neam. Dar victoria lor totdeauna puneă cununii pe frunți străine, rămânând ca poporul nostru să aștepte secole până a-și șterge lacrimile. Și azi mai plânge încă în taină după bucuria unor zile. Iată ce spune în această privință, poetul nostru P. Cerna:

Neam al meu! A morții cruce tu o duci de voie-bună;
Printre veacurile mândre ai avut și tu cunună,
Dar ai risipit-o singur împărțind-o tuturoră,
Cum împarte raze cerul, când s'arată aurora.

Poporul e o totalitate de indivizi legați prin caractere antropologice, prin limbă, tradiții și o sumă de însușiri sufletești cari deosebesc aceea massă omenească de altele dinprejur. Poporul are omenire aparte. 80% din populația țării noastre o alcătuiește poporul, care pe lângă greutatea numărului, are o greutate tot atât de mare ca rasă și prin urmare ca temeiul fiziologia a națiunii. Cine ne-a păstrat mai bine romanitatea ca el? Din codrii Orheiului și ai Băcului, și până în Valea Crișului și a Timocului sărbesc, țărânul român a fost singurul element conservator al sângelui, limbii, portului strămoșesc precum și al vieții sufletești a neamului. Care popor sub soare, are o doină mai dulce, o melodie mai aleasă a cântecelor sale, o poezie populară mai frumoasă ca poporul român? Cu toată vitregia soartei doina și credința strămoșască l-au purtat pe aripile vremii și vesel și trist.

Poporul trebuie să-și fim totdeauna recunosători pentru că ne produce pâinea existenței zilnice. Cine suferă sloața și arșița în mijlocul câmpului? Cine are în casă de multe ori doar pat și șefesnic de lumânare? Cine n'are de multe ori pită în covată? Cine toate viața și-o închină muncii și n'are timp nici să moară? Cine a îndurat jugul greu al leproi fanariote și obidei boeresti? Poporul. El a suferit și suferă încă de o suferință fără frumusețe. Dar de câte ori se mișcă, el manifestă adevărul. Adevărul e în el. Și după Michelet, „țărânul nu e numai partea cea mai numeroasă a unei națiuni, dar și cea mai puternică și mai sănătoasă”. El reprezintă singura aristocrație de rasă și de suflet a acestei țării. Cea mai sigură temelie a neamului în prezent și cea mai mare nădejde pentru viitor.

La cornele plugului, la sapă, la coasă, și în pădure poți numai desluși din cântec starea sufletească a poporului care are tristețe și în veselie. Ce viziune limpede avea Eminescu despre sufletul poporului. Și doar Eminescu a fost după Mehedintzi cea mai puternică expresie a conștiinței românești.

Cea mai strălucită figură de erou popular a fost Tudor Vladimirescu, alături de care pot sta Horia, Cloșca, Crișan și Avram Iancu, singurii cari au reprezentat forța și energia populară în cel mai înalt grad, căci veneau dela rădăcina neamului, pe al cărui vârf cei de sus vădesc ca frunzișul copacului. Poporul e indeosebi rezultatul unei mari acumulări de muncă seculară. Și numai:

„Asta și-e povestea, frate, până cobori în tainii reci!” (Cerna).
Muncitorimea de rând, reprezintă vitalitatea și adevărata pârghie de susținere a unui neam. Poporul e un altar la care mulți vizionari trebuie să se închine. El e „marea nebuloasă din care se va naște lu-

mea”, după cum spune Leon Werth. Energia și forța creatoare a unei națiuni, poporul le deține în mod vădit și s'ar părea că-s anume create să fie ținute ascunse. Altfel prea s'ar risipi.

Poporul român de azi, reprezentat prin cele 15 milioane, așteaptă dornic și neîntârziat să bată și pentru el ceasul fericii! Părtaș și făuritor al întregirii naționale, are cea mai mare dreptate să inaugureze zorii unei mântuiri. Poporul cere lumină, căci zace în întuneric. Deși ține ochii ațintiți spre un soare care nu-i trimite nici-o rază de mângâiere. Prin căte ne-amfrământa, nu vom avea nici un progres dacă nu ne coborâm să vedem de unde începe îndreptarea. Buna stare socială începe atunci când vom indica pe cei de jos spre țărâna cetății culturii. Cu mîntea, cu sufletul să venim în casa cu busuioac în grindă și să aducem razele mângâierei sfinte: lumina cărții.

La sate e o lume nouă, curată la suflet, care dorește cartea ca orbul lumina. Trebuie să i-o dăm neprețuit și prin orice mijloace. Conducătorii poporului să-i asculte suferința. Vremurile de prefăcere pe cari le trăim, incumbă mari schimbări.

Poporul deține cea mai înaltă putere, fărînită în dureri, în lacrimi și sudoare prin truda răscolirii mereu

Prin Basarabia culturală și economică

Mai multe documente descoperite la palatul de justiție din Chișinău de către primpreședintele al Tribuna-lului, d. Ionescu-Darzeu, au fost cercetate de către d. Ion Minea profesor de istorie la Universitatea din Iași. Dsa a rămas încântat de colecția bogată de documente găsite. Astăzi când în Apus să repune chestia Basarabiei pe teme istorice, suiele de documente glăsuiesc că pe aici au domnit Vasile Lupu, Mihai Cehan Racovită, Irimia Movilă și Ștefan cel Mare.

Descoperirea acestor acte cu vechile peceti ale domnilor Moldovei, e cel mai mare eveniment cultural al anului.

— Toate provinciile surori au zeci de reviste literare, numai Basarabia a rămas cu una bisericească „Luminătorul” și cu una agricolă „Foaia Plugarilor”.

Un grup de literați și de publicațiști din Chișinău proiectează scoaterea unei reviste literare săptămănaie, care să fie oglinda culturală a întregii provincii.

Din Hotin

Populația moldovenească, a acestei regiuni din județul Hotin atinge un procent de 70 la sută. Românii fiind prin urmare în număr covârșitor, opera de romanizare n'a avut să întâmpine prea mari greutăți.

Satele românești, risipite dealungul Prutului, sunt frumoase. Casele bine îngrijite, iar populația supusă și ascultătoare.

Starea de spirit, care domnește în prezent prin partea locului, este una din cele mai bune. Oamenii își caută temeinic de rosturile lor gospodărești.

Agricultura și mai ales creșterea vitelor, este principala îndelețnicire a moldovenilor. Comerțul este într-o stare destul de înăpoiată.

Am putut face însă în schimb constatarea că industria tinde să ia un avânt însemnat. Numeroase fabrici de ulei funcționează la Lipcani, Briceni, Edeneți, etc. Deosemenea mari sistematice. O altă îndelețnicire de seamă a populației de prin partea locului este aceea a pescuitului atât în Prut cât și în iazuri.

Ceeace stănjenește încă mersul afacerilor este fără îndoială lipsa unor legături de cale ferată rapidă, lucru asupra căruia ar trebui să mediteze guvernul nostru în chip serios.

— În ceeace privește mișcarea culturală, ea se afirmă desul de bine. La Edeneți este un liceu și un seminar teologic, iar la Briceni și Lipcani sunt deosemenea licee. În schimb învățământul primar la sate lasă mult de dorit. Ar trebui să se dea o deosebită importanță acestei chestiuni de care depin le ridicarea provincii desrobite. Prin crearea instituțiilor de cultură la Drohoi și în alte localități din vechiul regat, s'a contribuit negreșit la strângerea legăturilor dintre frații de peste Prut. Dar acest lucru nu este îndeajuns.

Trebuie înmulțit numărul disc-

a gliei ogoarelor cu pământ frământat de veacuri în sânge și oase românești dela strămoșul Longin și până la eroul anonim din războiul unirii tuturor romanilor.

O spun încă odată nici un progres nu vom putea avea dacă nu vom ridica poporul la înălțimea unei conștiințe. Glasul acesta e glasul poporului. Ce comoară neatinșă păstrează el, care la flacăra culturii se va transforma în lăna de aur a berbecului din mitologia greacă. Cartea trebuie să pătrundă în căsuțele risipite pe văi și munți, să-și aibă loc de cinste pe masa dela fereastră, să se închine la ea poporul cu cinste și respect. Cartea va da suflet vieții poporului, în care fără nici un drept s'au ohiit atâtea flori seculare. Adâncul sufletului poporului veșnic acela luminat de fiorii culturii va zămisi viața progresului național și social care-și va întinde stăpânirea pretutindeni.

O muncă grea și o chemare sfântă cu mare răspundere avem față de popor. Clădirea vieții lui gospodărești pe umerii noștri atârna greu. Să ne trezim fraților și să dăm ascultare glasului înăbușit. Răspunsul nostru va aduce gloria zilelor așteptate de mult.

Frații de muncă, e uriașă contribuția noastră la arătarea căilor drepte pe cari trebuie să apuce poporul. O clipă să nu mai stăm pe gânduri și să-l privim în față.

D. Pupață
Directorul școlii din Dobrița, Gorj

lilor la sate. Preoții sunt deosemenea puțini. Ar trebui aduși preoți pătrunși de datornia și misiunea lor. — O altă preocupare de seamă pentru acei cari se îngrijesc de soarta și viitorul acestei provincii este aceea care privește starea sanitară.

Județul are destule spitale. Ce folos însă că în județul Hotin personalul sanitar, medici și ajutoare, este foarte redus. În cazuri de epidemii se înregistrează adevărate ravagii în populație.

Un parastas

Ciujul are într-o stradă retrasă, o singură și mică biserică ortodoxă. Dangăul ciopouului ei s'arac ne amintește de vitregia vremurilor în care au trăit arii monii români. Și doar pe aici cănuva a fost episcopia ridicata de Ștefan-pei-Mare, învuiată iar asazi.

Lângă biserică, e un mormânt. Țârna ascunde aici rămășițele pământești ale celui ce-a fost Rosette N. Petala. Sunt șase ani de când o înmădă nobilă, un suflet mare, o adevărată creștină, a fost coborâtă în pământ, ca să doarmă de-apururi somnul lin.

Amintirea acestei femei va rămănea mereu în mintea și-n inimile a-celora cari au cunoscut-o.

Coboritoare din o veche familie cu rădăcini adânci în neamul boerilor pământeni, crescută în dragostea de biserică și țară, în toată viața ei faptele nu i-au putut fi de cât mari și altruiste. Moldovenească înainte de toate, luând de pe meleagurile copulării ei, tot sufletul strămoșilor, toată concepția lor de dragoste de moșie, tot soarele Moldovei, tot trecutul așa de mare în fapte, toată evlavia creștină ce-a văzut-o înaintea candlei de la iconostas, cât a trăit a știut să fie o adevărată româncă, o adevărată îndrumătoare a femeii-române.

Sosind îndată după desrobirea ardealului în Cluj, toată acuitatea-i și gândul i-au fost îndreptate înspre o unificare sufletească. Și a luptat din rasputeri. Dar afară de această a dat cea mai prețioasă mână de ajutor pentru ridicarea catedralei episcopale din localitate. Și o afirmă că dacă n'ar fi fost voința acestui suflet mare, cine știu câte vreme ar mai fi întârziat ridicarea acestui locaș dumnezeesc. Ea a înțesat-o parte din bisericuța ortodoxă. Cuvântul ei cald și binecător a fost totdeauna gata de imoartăre și de tapte ori de câte ori a fost vorba de întârziat lucruri sănătoase și bune.

În ziua de 2 Ianuarie cr. s'a oficiat un parastas în amintirea decedatei. Îndureratul șot d. general N. Petala, directorul foai noastre, fica sa Elena Furlugeanu și zierele Furlugeanu, și-au plecat genunchii înaintea mormântului scump tuturor cari au cunoscut-o pe Rosette Petala.

C. C. R.

Lupta contra tuberculozei

O mare primejdie pentru neamul nostru este azi tuberculoza.

Tuberculoza este o boală infecțioasă și contagioasă, atât de răspândită la noi, încât cu drept cuvânt trebuie considerată *flagel național*. Având în vedere acest lucru, e dator orice român să dea mână de ajutor, pentru stăvirea acestei nenorociri. Strigăte de alarmă se aud din toate părțile. Unele ca acelea publicate de *Invățătorul Cepoiu Gh.* sub titlul: „Lumea dela sate și tuberculoza” în Nr. 176 din 1926 al ziarului „Cultura Poporului” trebuie luate în considerare.

Statul a înțeles și el că trebuie să intervie elaborând legea pentru combaterea tuberculozei din 23 Martie 1926, însă toate sunt zădarnice dacă nu sunt bani.

Cuvântul *conomie* cu înțelesul denaturat azi de anumiți financiarci, trebuie evitat când e vorba de *sănătatea națiunii noastre*. Pentru a combate, a stăvili un flagel, trebuie să cunoști probleme din toate laturile sale și să faci cunoscut tuturor acelor cari pot fi folositori în această luptă socială, cunoștințele necesare.

Problema combaterii tuberculozei pentru unii mai puțin inițiați în domeniul problemelor de igienă socială pare simplă.

Nu-i locul aci să analizăm această chestiune pe larg, formulăm însă punctele mari.

1. *Toți medicii practicieni, medicii de circumscripție, medicii de plasă, medicii școlari, medicii de fabrică, medicii asociațiilor de sport și educație fizică, medicii militari, să fie inițiați bine în problema tuberculozei prin cursuri, conferințe speciale ca de exemplu cele organizate în Iulie 1926 de secția medicală și biopolitică a „Astreii”.*

2. *Invățătorii încă din ultimul an de absolvire a școlii normale să fie și ei inițiați în această problemă ca*

Dr. Od. Apostol
Medic de spital.

Scrisori din Londra

E un fapt cunoscut de biologia umană că o însușire firească rezultată din împreună-lucrare a rasei, solului și climatului are tendința de a se perpetua prin ereditate și educație.

Suedezul e nevoit să facă „iđrott” (sport) pentru a rezista frigului scandinav și-ai educat de generații copiii în această direcție.

În Italia, unde soarele revarsă cântec în aer, în flori, în freamătul portocalilor înfloriți, muzica e o deprindere nu numai firească dar și cultivată din adâncul veacurilor.

Englezul cunoaște poezia izolării, farmecul convorbirei molcoame cu sine însuși.

El a savurat de secole fericierea de a fi singur, și el crede în vorba lui Ibsen: „omul singur e cel mai tare”.

El își educă urmașii în duh individualist.

„N'ai voie să vorbești cu servitorii”. „Vezi-ți de treabă”. „Nu te amesteca în lucrul altuia și nici nu îngădui altuia să pătrundă într'u ale tale”.

De ce? Pentru a nu se înlătura cercul, gardul magic nevăzut dar foarte real, ce izolează pe ins.

Educația individualistă este pentru englez, ceea-ce deprinderile militare erau pentru prusian sau creșterea catolică pentru spanioli din timpul lui Filip al doilea.

Iată de ce un oraș ca Londra, bunăoară, apare ca un uriaș stup omeneș cu milioane de celule ce au cea mai puțină legătură cu puțință întreolaltă.

Un semn exterior al vieții acesteia celulare — ce pare „Continentalului” exasperant de monotonă, și săracă, și fără îndoială este o viață sărăcăci — e conversația redusă, steno-telegmatică a englezului, lipsa lui de interes pentru viața sufletească a aproapelui.

Poizieta engleză e mai degrabă izolatoare decât atractivă. Copiașul de cinci ani spune mamei lui nu prea precece „thank you” (multumesc) când aceasta îi dă o prajitură și întors, muma multumește, — nouă ne pare — ca unui străin, copilului.

Individualismul acesta ia uneori forme foarte greu de priceput pentru neenglezi. Iată de pildă Clubul, o instituție caracteristică engleză.

Assuză prcă în dosul ziarului, membrul clubului stă ceasuri întregi

și 3) *preoți și 4) profesori de gimnazii și licee prin conferințe populare, broșuri, albume, filme, etc.*

5. *Să se facă toate sacrificiile ca să se cunoască cât se poate de precis situația reală la noi în țară, în cea ce privește procentul de mortalitate datorit tuberculozei.*

6. *Să se caute toate focarele de infecție.*

7. *Să se asigure cu orice sacrificiu tratamentul bolnavilor.*

8. *Deosemeni să se asigure izolarea izvoarelor de infecțiune, lucru foarte important.*

9. *Să se facă educația prin orice mijloc, educația de modul cum să se apere orici individ de această boală și educația individului bolnav ca să nu răspândească boala în jurul său.*

10. *Locuințe igienice pentru lucrători.*

11. *Protecția mamei și a copilului.*

12. *Comerțul cu lapte.*

13. *Sanatorii, dispensarii, școlii de agenți sanitari, de surori de caritate, de infirmiere vizitatoare spitale cât mai multe și bine organizate.*

Asistența socială nu trebuie limitată la acte recititoare de așa zisă milă: căți-va bani, ceva alimente unele din ele conserve vechi, stricate, îmbrăcăminte etc., ba culmea, în unele cazuri, împărțire de țigări, ci ea trebuie să tindă la a face familia sănătoasă.

„Asistența socială va înceta atunci când familia este suficient educată și reconfortată spre a lupta independent pentru existență și sănătate” (Prof. dr. I. Moldovan). La noi, așa cum e situația actuală, *statul trebuie să creeze și să conducă organizația lupta contra tuberculozei.*

Dr. Od. Apostol
Medic de spital.

el socotea că eu nu mai aveam dreptate să protestez dacă la rândul lui îmi încălca domeniul meu. Eu eram „în afară de lege” pentru că călcasem legea.

Firește că era o mare deosebire între greșala lui și a mea. Eu soptisem titlul cărții lui din greșală iar el se răzbnunase conștient, pedepșindu-mă din principiu oareșicum. Incidentul acesta mut e de două ori caracteristic:

Lipsa lui de psihologie îl împiedecă de a pricepe că eu greșisem din neatenție și că-mi părea rău de fărâma mea de greșală. Individualismul lui vexat însă se simte dator să mă pună la locul meu.

La o mai adâncă privire e vădit că lipsa lui de psihologie își avea rădăcina în gelozia cu care englezul în deobște își apără eul.

Acest mărunț incident mi-a lămurit mai bine decât volume întregi trăsătura caracteristică a sufletului englez.

Dr Samuel Johnson, (secolul 18-lea) „lexicograful”, așa de puțin englez sub atâtea rapoorturi, cu puterea de a caracteriza ce-i era proprie ne face să simțim această însușire specifică în cuvintele:

„Domnule, doi înș de orice altă națiune dacă se găsec împreună în aceeași cameră află după câteva clipe un prilej de a intra în vorbă.

Dar doi englezi probabil se vor duce fiecare la două ferestre deosebite vor sta acolo într'o tăcere încăpățanată.

Domnule, noi până acum nu ne-am învrednicit să pricepem drepturile comune ale umanității”.

Din revista de unde am spicuit locul citat din spusele astmaticului „doctor” mai sus, pot aminti și următoarele:

„În englezește nu există un singur cuvânt pentru noțiunea „apropiere” (reapprochement) afară numai dacă vom adopta pe americanul „getting together”.

Da, poporul Insulei se compune din indivizi ostroave. Ostroave sacrosancte.

Si acum pricepem de ce povestirea lui Robinson Crusoe, omul ce a trăit ani de zile singur pe o insulă pustie, e scrisă de un englez.

— Crusoe nu face destul caz de singurătatea lui” zice undeva H. G. Wells. Iar noi am putea răspunde: — „Pentru că este englez”.

I. Otimpiu Ștefanovici-Svensk

Epistolă

către cler și popor, de anul nou: 1927.

La începutul anului nou, 1927, aduc profețiile mele iubite, multumiri, pentru munca fără preget, ce a des-ășurat în cursul anului trecut 1926, în conducerea poporului nostru, pe calea vieții creștine.

Aduc deosemenea, scumpului nostru popor român, multumiri, pentru dragostea ce ca totdeauna, a arătat-o și în anul trecut, către sfânta noastră biserică strămoșască și pentru ascultarea ce a dat-o sfințelor ei învățători, propoveduitori prin slujitorii săi.

Aceste multumiri ale mele și către preoți și către popor, le fac din toată inima și cu toată dragostea, care mă leagă și de unii și de alții.

Ștu, că după marele război, în care cu multe lupte și mari jertfe, s'a îndeplinit dorința de veacuri a strămoșilor noștri, adică, unirea tuturor românilor într'o singură țară mărită, cu o singură biserică ortodoxă națională, s'au ivit, mai ales printru fărâșirea dela fabricile și uzinele din orașe, precum și la unii din locuitorii satelor, lucrători prin fabrici, unele învățători mincinoase, care duc la idei bolnave și răticiri greșite, în paguba neamului și pentru slăbirea credinței noastre strămoșice.

Mulți din ai noștri, cari apucaseră pe aceste căi greșite, convingându-se de răticirea în care căzuseră, s'au reîntors la dreapta credință strămoșască.

Și am nădejdea, că în scurta vreme, nimeni din fiii neamului nostru, nu se vor mai lăsa a fi înșelați, după dorința și interesul vrăjmașilor, ci, că toți vom fi, cași în trecut, păstrători fără nici-o știrbire, ai legii și ai credinței noastre strămoșice.

Aceasta, se impune pentru noi mai ales azi, când cu ajutorul lui Dumnezeu, suntem o țară mărită, cu un popor numeros.

Și pentru că să ne putem împărtași la curgerea anului ce începem, de harurile cerești, ce fie care dintre noi, le dorește, pentru sine și pentru ai săi, se cuvine să fim buni creștini, cu încredere în Dumnezeu, iubindu-ne unii pe alții, ca adevărați frați, de aceiași neam.

Să fim credincioși desăvârșiți ai sfinției noastre biserică strămoșice și

Urmare pe pag. 11.

* Vezi și art. subsemnatului: De ce Englezilor le plăc sporturile? în Cosânzeana.

Din trecutul nostru

Povestea lui Archiric cu a nepotului său Anadan

Pentru frumusețea acestei povestiri, ca limbă și stil, o publicăm în faoa. Povestirea îi scrisă de Logofătul Ioan Ieranean în anul 1749. În trecutul nostru se găsește multe comori. Dându-le la iveală aducem mare folos neamului nostru.

Era Archiric un om înțelept și boier mare la Sinagrit împărat din țara Zorior și D-zeu nu-l dăduse feciori, deci el luă pe nepotul său Anadan de suflet și îl hrăni tot cu mâncări scumpe, cu pâine albă, cu miere și cu vin bun. Și crescuseră Anadan și Archiric ca doi copii. Și învăță carte frumoasă de biserică și de înțelepciune. Când apoi isprăvi cu învățătura îi zise Archiric: Fătul meu Anadan, să nu faci negoț cu boierii, nici să nu cumperi lucru de furat! Pe tatăl tău și pe muma să-i cinstiești, ca D-zeu să te blagoslovască lucrurile tale! Iar celui care va grăbi cu tine rău tu să-i răspunzi cu blândețe, căci omul năpraznic aspru răspunde și apoi îi pare rău. Când vei sluji domnului tău și va zice domnul tău că e nevoie de tine, tu să nu zici că-i nebun, ci să faci pe voia lui, și dacă vei face așa, vei fi miluit de dânsul, fătul meu Anadan! Să nu îți vorbărești înaintea domnului tău, nici grăbit, că vei greși! Să mergi la biserică, să te închini, mai vârtos Dumineca și în zile mari! Când vei vedea un om plângând să îți aduci aminte că și tu vei muri. Și când vei fi om mare, tu te pleacă către toți, că mintea și la mai mare cinstite te va scoate înaintea oamenilor, Anadan! Nu îți vârsa mânia în pripă, că îți va părea rău. Țineți, fătul meu, mâinele dela furturi și dela ucideri de om și limba dela cuvinte rele! Fereste-te de muiera cu bărbat, că îți va mânca capul. Să ascuți de omul înțelept și să nu sapi groapa altuia, că vei cădea tu întrânsa! Când vei voi să faci tocmeală, sau oarecare lucruri bune, să socotești foarte bine și să nu te grăbești fără să cauți întâu cum se va potri și numai apoi să faci. Fătul meu! Pe omul înțelept de l'ei învăță, ascultate va, iar nebunul de l-ai bate cu ciomagul, nimic nu va ști. Apoi să nu iei miță cu aslam, că mița cu aslam orbește ochii omului și pierde sufletul. Apoi mai bine cu sluga dreptă și înțeleaptă decât cu fratele meu nebun, nedrept și rău. Mai bine omul să zacă o boală grea și rea decât să trăiască rău cu muiera sa! Și când vei vrea să grăiești înaintea domnului tău, cuvântul tău să aibă a trece prin trei porți: una la inimă, alta la grumazi și a treia la gură, căci cuvântul ce-l slobozi din gură nu-l poți ajunge nici cu calul, nici cu ogarul, nici cu șoimul și dacă îl grăiești, este grăit. Pe omul sărac și năcăjit să îl miluești și să socotești că D-zeu este dator cu bucate săracilor. De vei avea un vecin rău, Anadan, tu îl cinstiești ca D-zeu te va milui și și acela nu-ți va putea face nimica rău. Să nu grăiești cuvinte neadevărate și spurcate, că minciuna întâu cade ca plumbul în fundul apei, apoi iar iese ca frunza în fața apei. Și este mai bine să porți pietri cu înțeleptul, decât să zezi cu nebunul la masă. Iar dacă cineva va arunca în tine cu piatră tu aruncă întrânsul cu pâine, că pâinea se va întoarce la tine, iar piatra se va întoarce la dânsul. Pe cine vezi că îți gândește ție rău, tu gândește-i lui bine ca Domnul va fi cu tine. Mai bine omul înțelept să te bată decât nebunul să te cinstiască. Când vei fi pofit la masa oarecui, Anadan, să nu zezi mult, că apoi te vor urî, mai bine să le pară rău că te duci, decât să zezi! Noaptea și la drum să nu umbli fără de armă, că nu ști ce ți-se va putea întâmpla. Și când mergi în călătorie să ai merindea ta și să nu nădăjduiești într'altuia, că poamele în sânul altuia putrezesc și se zdobesc și nu e bine să ai tovarăși la toate! Și să știi, Anadan, că învățătura bună ce ți-o spune cineva este ca apa cea rece din fântâna cea bună!

Astfel învăță Archiric înțeleptul pe

(Urmarea Epistolei către cler și popor, de anul nou: 1927

cețățeni devotați ai iubitei noastre țări. Să rugăm pe Atotputernicul Dumnezeu, ca să ocrotească scumpa noastră țară și să binecuvinteze al ei popor, iar pe M. S. Regele, să ni-l păstreze mulți ani deplin sănătos, cu întreaga Familie regală. Cu aceste gânduri și cu aceste simțiri, pășind pragul anului nou, să avem deplină încredere, că dorințele noastre vor fi ascultate de Dumnezeu și țara noastră va fi binecuvântată, cu pace și mulțumire, iar pământul bogat al țării, cu holdele sale, de pe întinsele câmpii, muncite, la timp, cu brațe vânoase și harnice și udate de Dumnezeu la vreme cu ploaie îndestulătoare, vor da rod cu îmbelșugare, pentru folosul și hrana noastră. Închei această epistolă către voi, dorindu-vă dela bunul Dumnezeu, ani mulți, sănătate și putere de muncă.

1 Ianuarie 1927, Iași.
Pimen
Metropolitul Moldovei și Sucevei

nepotul său Anadan toată înțelepciunea și socoti să-l ducă la Sinagrit împărat și îl duse la curtea stăpânului său și zise: „Am îndrăznit Doamne, căci voia fmi este să slujesc nepotul meu Anadan, fie, în locul meu, căci eu sunt bătrân, iar el este Doamne tânăr, de te va putea sluji și eu voiu să mă iert dela Domnia-ta să mă duc la casele mele să mă odihnesc”. Iar împăratul zise: „Fii ertat Archiric și pasă la casele tale de te odihnești și când vei trebui eu te voiu chema, tu să vii, iar nepotul tău va sluji și va fi boier mare la mine”. Și se închină Archiric, își luă ziua bună și se duse la casele sale și ședea de se odihnea. Iar nepotul său Anadan gândi rău asupra unchiului său Archiric și socoti cum va uneli să-l piarză și să fie el volnic peste moșia, casele și bogăția unchiului său. Se apucă și scrisse deci carte mincinoasă în numele împăratului și o pečetii cu pecetelul împăratesc și o trimise unchiului său Archiric și zise în carte astfel: „Eu Sinagrit împărat scriu ție Archiric, înțeleptului sănătat și bună pace, ca la nădejdea noastră, și în ce ceas vei vedea cartea noastră tu intr'acela ceas să te scoli de acolo cu toată țara ta, cu oaste cum vei ști mai tare și mai curând! Să vii la mine că mă impresură oaste grea dela turci! Și dacă văzu Archiric cartea lui Sinagrit împărat îndată crezu și își strănse oaste mare foarte și purcese întru ajutorul domnului său al lui Sinagrit împărat. Iar când se apropia Archiric cu oștile de celate, Anadan merse la împăratul și pârî pe Archiric zicând: „Doamne împărate să știi Măria ta că unchiul meu Archiric s'a sculat și a strâns oaste mare și vine cu ea pe capul Măriei tale, să te prinză și să te taie și să se pună el împărat!” Iar Sinagrit împărat grăi: „Oare poate să fie așa?” Iar Anadan zise: „De nu mă crezi să cauți pe fereastră și vei vedea oastea lui venind înspre cetate!” Și se înspăimântă împăratul foarte rău, nu știa ce va face și zise: „Anadan, spune-mi ce să fac că iată în adevăr vine unchiul tău cu oaste pe mine!” Anadan zise: „Impărate, merge-voiu, eu la dânsul și îi voi spune cuvinte dulci și bune și îl voiu aduce la Măria ta!” Impăratul zise: „Anadan, de vei aduce tu la mine pe unchiul tău Archiric acum îndată, mai mare boier decât tine nu va fi altul la curtea mea nici unul!” Și se duse Anadan la unchiul său Archiric și se sărutară și își ziseră de bine ai venit și li dete părintelui său sănătate dela împăratul. Și zise Anadan: „Foarte îi pare bine împăratului că ai venit și a poruncit Măria sa să mergi tu singur cu mine la dânsul, iar oștile tale să rămână deocamdată aicea și să le privești amândoi cu împăratul de acolo!” Archiric crezu, lăsă oștile pe loc și merseră amândoi cu Anadan la împăratul. Și dacă sosi Archiric la împăratul se închină înaintea lui și îl întrebă pe Măria sa de sănătate. Iar împăratul îndată și începu a pedepsi pe Archiric și zise: „Bine este Archiric să vii tu cu oaste pe mine? Să mă scoți din împărăția mea! Că tu ai fost miluit de tatăl meu și de mine și nu mai era altul nime cât tine la cinstite și mai mare boier, iar acum tu ai vrut să îmi mănci capul meu, dar eu o să îți tai capul tău!” Iar Archiric nu putu să răspundă nimic ci zise numai: „Nu știu nimic Doamne!” Și începu și nepotul său Anadan a-l pedepsi zicând: „Îmbătrânit-ai prea tare? Mintea ți-ai pierdut? Cum nu putuși răspunde? În adevăr bine a zis cine a zis: omul dacă îmbătrânește mintea nu îl mai slujește! Iar dacă îl duseră pe Archiric la închisoare îndată porunci împăratul lui Anadan să adune pe toți sfetnicii împărătești și să hotărăască cum să l'pedepsască pe Archiric pentru nemernicia lui îndrăzneală. Și adunând Anadan pe toți sfetnicii înaintea împăratului zise lui: „Înălțate împăra ce, noi sfetnicii împărăției tale credem că vnzătorul Archiric cu amară moarte vrednic este să fie pedepsit și adecă: să i-se taie capul de către trup și să i-se îngroape la 300 de coți de trupul lui!” Atunci împăratul chemă pe armașul cel mare și li porunci să-i facă moartea lui Archiric astfel precum l'a judecat sfetnicii împărătești. Și li duse armașul cel mare pe Archiric la pierzare, dar făcându-i-se milă de el nu l'ucise, căci bine știa că este nevinovat, ci îl ascunse în o groapă de nu știa nimeni, iar în locul lui ucise pe un făcător de rele care sămăna la față cu Archiric.

Văzându-se Anadan singur stăpân pe moșia, casele, servitori și toate bunătățile unchiului său Archiric ceru împăratului îngăduință să meargă să le ia în stăpânire. Iar împăratul îi zise: „Du-te Anadan, isprăvește-ți treburile cât mai curând și te întoarce apoi fără zăbov la slujba ta!” Și se duse Anadan la

casele unchiului său și văzându-se singur stăpân peste atata bogăție se apucă să facă veselie ca mncări și băuturi aiese cu lăutari și cu jocuri și după ce bău vin prea mult începu să 'și bată joc de robii și roabele sale fără de cruțare.

Auzând împăratul Faraon al Egiptului că Sinagrit a răpuș pe sfetnicul său Archiric, pe care îl cunoștea și mult îl prețuia pentru înțelepciunea lui, foarte s'a supărat și plin de mânie a scris lui Sinagrit împărat zicând: „In care ceas vei vedea această scrisoare a mea să-mi trimiți meșterii tăi ca să îmi zidească o cetate care să atârne în slavă, fără ca să aibă temelii în pământ și să-mi trimiți și birul cu care im ești dator, iar de vei zăbovi mult voiu merge cu oștile mele în țara ta și te voiu alunga cu necinste din scaunul tău!” Și strănse Sinagrit împărat pe toți sfetnicii lui mai li și mici din toată țara și începură a citi cărțile dela Faraon împărat. Și zise Sinagrit împărat: „Și acum ce vom face și pe cine se mănă la Faraon împărat să-mi isprăvească această slujbă?” Iară dintr' acei sfetnici se sculară mai mulți în picioare și ziseră: „Doamne! Impărate! Cine era potrivit să-ți poată isprăvi Măriei tale această slujbă era Archiric înțeleptul, pe carele l'ai tăiat. Dar aicea este nepotul tău Anadan, care mult a moștenit dela unchiul său, deci pe acesta să l' poți ești Măria ta să vină aci în divan.”

Scris-am cu Logofătul Ioan Ieranean, 1749

Ingrijirea mașinelor și uneltelor agricole

Iubiți săteni! luați seama de mașinile și uneltel voastre agricole. Mașina are nevoie să fie îngrijită. Cine vrea ca mașina lui să servească de două ori mai mult, acela trebuie să asculte de următoarele reguli:

1. După terminarea lucrărilor de pe câmp, curățirea mașinei e trebuincioasă. În deosebi trebuie de curățit toate roțile și acele locuri care în timpul lucrului se freacă mai mult. Cea mai mică particică de pământ, nisip sau altă murdărie e periculoasă pentru mașină. Cine curăță rău mașina lui, acela este dușmanul lui însuși, pentru că el singur lui își aduce pierdere.
2. În timpul curățirii trebuie bine de verificat mașina și uneltel. Toate stricăciunile observate trebuie scudă îndreptate și repede. Dacă stricăciunea nu este mare, atunci e bine de reparat, iar dacă stricăciunea e mare, atunci e mai bine ca partea strcătă de îndepărtat și de înlocuit cu alta nouă.
3. Toate reparațiile trebuie de făcut la meștrii buni și de plătit scump unui maestru bun, decât efiin și unui prost.
4. Reparația trebuie de făcut îndată și nici de cum de amănată. La timp reparată stricăciunea observată — aceasta e cea mai bună metodă.
5. O mică stricăciune, de grabă și repede poate fi reparată de un meștru bun; dacă această mică stricăciune noi v'om lăsa-o, atunci ea o să se facă mai mare și se poate întâmpla ca să perdem mașina. Mașina e ca și omul: o mică boală la început ușor se vindecă; lăsată ne vindecată, îl bagă în mormânt. Omul de multe ori se poate vindeca singur fără doctor, iar mașina singură nu se va repara, din contra stricăciunea ei se va mări din ce în ce mai tare. Pentru aceasta e bine ca orice stricăciune observată la mașină să fie reparată îndată la un maestru bun.
6. Piesele de rezervă pentru mașină e bine ca să le procurăm din timp. E mai bine toamna și iarna când nu sunt încă lucrări pe câmp. Cel mai mare necaz atunci când vre-o piesă la mașină se rupe în timpul lucrului și nu este alta nouă ca s'o înlocuiască.
7. Toamna și iarna mașina trebuie neapărat de ținut la adăpost. Mașina suferă din cauza umezelii, ploaiiei și zăpezii.
8. Rugină pe piesele de fier nu trebuie să fie căci ea mănâncă fierul. Piesele de fier strălucitoare trebuie de uns cu un fel de grăsime. Fierul lung și lat și cormana la plug, precum și colții la grapă și cultivator trebuie de uns cu o soluție de var, aceasta tot în scop de a le feri de rugină.
9. Toate părțile la mașină unde se produce frecare, trebuie unse bine. Mai bine de uns câte puțin și des decât mult și rar.
10. Unsoarea de mașină trebuie cumpărată totdeauna de calitate superioară. Unsoarea de mașină eltină nu este bună și adesea ori se întâmplă că strică mașina.
11. Părțile tăioase cum sunt: cuțitele, fierul la plug, cuțitele de la secătorii trebuie să fie bine ascuțite. Această ușurează lucrul și păzește mașin.
12. Toate șuruburile și mutercile să fie bine întărite.

Acei ce vor respecta aceste zece reguli nu vor fi niciodată în pagubă cu mașinile lor.

Nicolae Melnic
Șef de cultură la școala de agricultură Grinăuți Jud. Soroca

Viața culturală a satelor noastre

Cei mai valoroși artiști ai scriiturii românești, în deosebi scriitorii tradiționaliști, ne înștiințează că în viața poporului nostru se constată o frământare morală și intelectuală, o tendință de perfecționism cultural.

Și această poftă, mai ales după război, a luat proporții mari, întrucât forțele noastre interne, cari la alte popoare au servit la evoluție, reforme, diferențiere și perfecționare a instituțiilor, la noi au servit la păstrarea acelei quasi-independențe naționale, iar nici decum la adaptarea încontinuu la noile descoperiri științifice.

Cutoacă „pe lespede istoriei, țărânumea și-a săpat numele cu sparga”, — cum ne spune d. Nichifor Crainic în „Icoanele vremii”, — luând partea cea mai activă, în frunte cu cei mai eminenți scriitori, născuți pe aceleși meleaguri ferice și părtași la aceeași viață mizeră, totuși foloase, când norii durerii au trecut, pentru această clasă disprețuită, au fost egale cu zero.

Era o necesitate cerută imperios ca, în urma acestui efort titanic, timp de veacuri, să se redea drepturile clasei înmăbușite, pentru a-și arăta forțele vitale în stare de inactivitate, puteri sufletești tăgăduite multă vreme de presa și opinia publică străină.

Multă vreme ni s'au adus o mulțime de critici meschine, dintre cari vom pomeni pe cea mai caracteristică: „Începutul ce-l ai e necunoscut, numele ce-l porți nu-i al tău, — nici pământul pe care locuiești! Leapădă-te de numele tău, schimbă-ți numele sau primește pe care ți-l dau eu! Ridică-te și du-te depe pământul pe care locuiești, pentru că nu-i al tău, și nu te mai munci în zadar, căci tu nu poți fi mai bun decât ești!” (...Aaron).

A trebuit un efort de nedescris din partea intelectualiilor români, ca să dărâme aceste afirmațiuni neexacte.

Progresele realizate de noi în ultimul timp, — pentru că trebuie să știm că sistem un popor capabil de progres, — au făcut pe occidentaliștii să aibă o altă idee despre Țara Românească.

Și dacă sintem înapoiți cu o sută de ani față de vecinii noștri, cum afirmă unii critici contemporani, — lucru destul de trist! —, cauza acestei inaniții intelectuale nu provine din inexistența unor însușiri vitale superioare, de cari s'ar bucura numai popoarele de rassa slavonă, ci din alte cauze de natură geografică și politică.

Cu toată inferioritatea noastră, observăm însă, mai ales după război, o tendință a straturilor de jos ale societății românești de a se alimenta sufletește la izvoarele științii

moderne.

Și mulțumită calităților înnăscute, roadele, de până acum, sunt satisfăcătoare. Fiindcă sunt un partizan al țărânimii — și cred în realizarea aspirațiilor sale — voi căuta a scoate în relief câteva din mijloacele necesare la ridicarea nivelului moral și intelectual, voi arăta care este rolul intelectualilor români în această direcțiune. Putem preciza dela început că și aici trebuie, după cum am arătat în articolele: „Nouii directive în evoluția poporului român”, publicat în revista „Școala Mehedințului” și în „Situația școlilor primare dela sate”, publicat în acest prețos ziar, — o ofensivă culturală la care se vor înrola toți fruntașii neamului românesc, toți acei ce simt și vorbesc românește, pentru a înlătura complet analfabetismul, care, la sate, se găsește în adevăratul lui patrimoniu.

Fiind vorba de starea culturală a țărânilor noștri, trebuie să ne bucurăm faptul că, — datorită învățătorilor și preoților, pionii culturali ai satelor noastre, — numărul analfabeților a scăzut simțitor.

Cei ce trăesc în mijlocul țărânimii, observă că la orice șezătoare culturală, dată de școala satului respectiv, se adună un auditoriu numeros.

Și dacă acei cari organizează șezătorile culturale au știut să acătuească un program variat, compus din: recitări, monoloage sau dialoge, coruri bine executate, conțineri populare, au izbutit să atungă ceaceo dorință. Șezătorile săcui trebuie făcute în deosebi în timpul iernii, deoarece atunci sătenii nu prea sunt ocupați cu munca câmpului.

Și în restul anului, aceste sărbători, cu caracter educativ, pot avea loc, însă mai rari, întrucât timpul acesta este destinat muncii.

Cercurile culturale învățătoresci și profesori, cari se țin cel puțin odată pe an în fiecare sat, contribuiesc, deasemenea, foarte mult, la îndrumarea sănătoasă a sătenilor noștri, cari pleacă acasă, dela aceste adunări culturale, cu sufletul plin de lucruri folositoare.

Dacă satele noastre au și bibliotecă cu cărți folositoare, în deosebi cărți de agricultură (legumicultură, pomicultură, viticultură), de igienă, de literatură populară (anecdote, ghicitori, basme, etc.), succedul va fi aproape asigurat.

Pentru că reușita să fie cât mai repede, trebuie să ave n lângă noi pe toți polițianii statului român, cari nu prea sunt deșnași să audă glasul celor năpăstuiți.

Săvâind pe cei oropșiți de soartă, vom ridica prestigiul țării.

D. M. Gemescu—Strehaia

Povestire

Florile dalbe

Cu mijlocul rupt de alergătură și obosit de munca încordată de peste zi, intru pe poartă.

În curte zarvă mare. Dinspre bucătărie, se aude sunetul voios al piuliței, care parcă ar spune: „Vine Crăciunul. Vine Crăciunul!”

În toți anii îl așteptam, și știam că vine cu multe și multe bunătăți. De data asta, nu știu de ce, pare că prea curând bătea la ușă. Nici un fior. Nimic.

S'au schimbat vremurile? Sau nu mai e sufletul de adinioară?

Ajuns în casă, arunc paltonul pe un scaun și mă întind cât îi patul de leug, cu fața în sus.

Hodină! Voiu hodină!

Patul mă îmbrățișează cu brațele sale moi, prietenești. Închid ochii. Așa vrea chiar și gândurile să mă lase în pace.

Dar sunetul împede și vestitor de bunătăți al piuliței, străbate zidul și-mi alintă auzul ca o muzică cerească, ce vine de departe, de foarte departe, dintr'o țară de povești, plină de lumină și... flori dalbe...

Da, flori dalbe... „florile dalbe” ale copilăriei.

Și, gândul, mi-alune că în trecut, asemeni unei picături de rouă în sânul unei flori.

Mă văd mic, mic de tot, colocolit în fundul patului. Afară, mânia lui Dumnezeu. Viscol și ger să nu lași un căne la ușă. Inima, însă, îmi bate să sară din loc, auzind prin vecini glasuri ferice de copii cântând florile dalbe.

Imi aruncaii ochii cu jind la cismuți. Erau legate una de alta de urechi și agățate de un cui, unde nu puteam să ajung. Stau și chitesc: cum ași face, cum ași drege, să le găbjesc.

Depădată ușa se dă în lături, și, mama, c-o „jărdie” în mână, se înfintează în prag:

— Să stai acasă d'avoale, că a ta-i păpara. Auzitu-m'ai? Și-mi arată ciomagul. — Te frig în bătaie.

Aoi, văzând că nu-mi mai iau ochii dela cismuți, le înșfacă de urechi și le aruncă pe garderob:

cucoanele mai chiabre boi mahalala sculați, sculați boieri, Florile dalbe de măr dulce... Că vă vin colindători, Florile dalbe de măr dulce...

Când ajunserăm la sfârșitul urăturii, mama Chiriaca deschide ușa binisor:

— Să trăiți copii! Ia să vă deie vouă baba covigei și părăluțe... Așa... fine! N'are baba mai mult... N'are, că v'ar da!

Costică înșiră covrigii pe mâna stângă, pusă părăluțe (cinci de câte doi bani) lucind ca aurul în buzunar, și acum, la altă și la altă casă, până ne pomenim că d'nr'am-mug, iar noi înghețați boacnă.

— Măi, Costică, măi, hai acasă, că ne omoară mama.

Zisei eu îngrijorat.

La vorbele astea, Costică al meu care avea o mamă, căreia, de rea ce era de gură i se spunea „Căteava mărălălii”, și-l bătea de-l snopea, — se îngâmbina ca turta de ceară.

Făcu ochii mari, mari de tot, și-i cuprinse un fel de tremur:

— Măi, eu nu măi duc acasă! Dorm la ține noaptea asta!

O luarăm la picior, tăcuți, cu inima friptă. Când să intrăm pe poartă, ne făcurăm cruce, și... Doamne-ajută!

***
Poate că cititorii sânt curiosi să afie pătania.

La ce folos?

Lacrimile copiilor sânt șfășietoare. Să trecem peste ele. Vorba e: umblerăm noi cu uratul? Umblerăm! Și'nca cum! Câte un franc și treizeci și cinci de bani de căciulă: parte dreaptă!

Rămăse un colac proaspăt și rumân de-mi lăsa gura apă.

L'am dăruit bietului Roșu, ca u-nuia ce avea să mănânce și bătaie mai amarnică.

Bietul Roșu! Unde o fi el acum? Iar, tu, dulce, și sfântă copilărie, unde?

Cântecul piuliței dela bucătărie a încetat de mult. Dar, acel al trecutului, care nu se va mai întoarce niciodată, niciodată, îmi umple sufletul și acum de lumină și părere de rău.

Mă scol, și alunec pe marginea palului, dus pe gânduri. Un oftat îmi flutură pe buze, și, fără voie, ochii mi se împienjenesc de lacrimi.

— „Florile dalbe!”

A. Mândru.

Neghina și combaterea ei

Neghina este o plantă erboasă, anuală și se înmulțește numai prin semințe. Crește prin grăul de toamnă, de primăvară, seacă, ovăz și orz; le umbrește, luându-le și o parte din hrană. Neghina, fiind o plantă cu mult mai rezistentă ca grânele, uneori se înmulțește în așa măsură, că copleşte cu totul planțele sămănate, din care cauză recoltele sunt micșorate, iar semințele recoltate, pe jumătate sau chiar mai mult, conțin semințe de neghină. Bine înțeles că astfel de anemest merge în comerț pe un preț înjumătățit și pe lângă aceasta făina obținută, dată în consumație, este primejdioasă, căci conține principii otrăvitori datorii neghinei.

Neghina are rădăcina puternică cu o tulpină puțin ramificată, de o înălțime circa 70—75 cm., acoperită cu niște perișori gri, moi. Floarea e fără miros, de culoare roșiatică, însă se nimeresc și flori albe. Înflorire neghina la începutul verii și se coace odată cu grânele, treerându-se apoi împreună. Dacă nu se iau măsuri de curățire, sămânța pentru sămănat în fiecare an conține tot mai multă neghină, iar recoltele din an în an, devin tot mai scăzute. Din aceasta reese că neghina este un inamic serios pentru cereale și trebuie de luptat aplicând toate mijloacele ce ne stau la îndemână.

Din mijloacele de luptă, mai întâu avem sortarea semințelor prin trioare (cilindri). Aceste mașini sunt așa de perfecționate că aleg complet toată neghina. Mai avem și alte măsuri de luptă:

1. Cojirea timpurie a miriștei, 2. Arături de toamnă, 3. Introducerea în rotație (rânduirea plantelor) a plantelor prășitoare: porumb, sfeclă, cartofi, floarea soarelui, 4. Plivitul cerealelor și în fine săpăutul hotarelor, unde crește nu numai neghina, ci și alte buruieni, servind ca focare pentru diferiei boli și insecte vătămătoare.

Ținând seama de cele arătate, într'un timp scurt se poate curăți câmpul de neghină și alte buruieni, ridicând cu mult recoltele, îmbunătățind calitatea semințelor, cu alte cuvinte să poată avea un venit.

Sămânța de neghină rămasă de la trior este întrebuințată de către țărani numai la hrana oilor ce au fătat deja și nu se poate întrebuința în alte scopuri, căci este otrăvitoare.

Gr. Pârlea
Grinăuți-Soroca

Răspândiți Cultura Poporului

Ce vrem?

Trec anii și'n urma noastră lăsam amintiri duiosae, cari răsar în suferințele noastre tocmai atunci, când suntem desiluzionați în mersul subred al traiului, făcându-ne să ne îndrăgim de farmecul vieții noastre de odinioară.

Așezăminte, viața, durerile și viața strămoșilor noștri ne reînnoesc puterile slăbite și astfel, cu fruntea senină, pășim cu toată vitalitatea mai departe, pe drumul spinos al vieții... Pe cei bătrâni, noianul amintirilor îi copleșesc sărbătorile, ei ies la porțile, se sprijină pe toiegele scrijlate și cu ochii abea sclipcînd, ridică capul și privind în negura vremilor își amintesc cu drag de trecutul îndepărtat; apoi, încordându-și gândirea, vreau să aducă în fața ochilor minții imaginile părinților sau a bunicii lor, cari erau legați de fașia de pământ, de nicovală, sau de măiastra stănișoară din munții împădurii sau din zăvoaiele pitorești! Bătrînu, gârbovit, pe fața căruia se ogîndește felul traiului, în vremele de iobăgie, de restriște și de bejanie, plînge înăbușit, când privește în jurul său, unde totul se năruie. Plînge, căci atîta tinerime, atîtea suferințe se pierd în văltoarea vieții; vede bătrînu că, se prăpădește averea și plînge. Plînge, gîndindu-se și la suverința neamului românesc, la crăii și crăiesile din desigur munții, la crăii și crăiesile de odinioară, cari s'au rugat zi și noapte pentru desrobirea neamului românesc, cari au bătut metanii și au trăit în nădejdea unor vremuri mai bune.

Lumea — după război — se pretinde a fi civilizată.

Se crede a fi ceva pe toate tere-nurile. Dar, omul e civilizată, când își omoară aproapele, când merge la cărciumă, de-și pătează sufletul, în loc de a și-l înălța la Sf. Biserică? A jefui, a bate, a bărbi meru, înseamnă a fi civilizată? Oare, a fi civilizată, nu înseamnă a avea o cultură adevărată a inimii și o educație aleasă? Oare, prin civilizație nu înțelegem o dezvoltare armonică a intelectului și a sufletului prin educație și cultură? Nu suntem civilizați, fiindcă ne lipsește cultura adevărată a inimii. Mulți oameni și-au creat un zeu și acela este banul, care te

invățește și te sucește cum vrea. Trăim într-o epocă de materialism. Toate spiritele înraie de azi, dovdesc o nepregătire a sufletelor.

Pionii culturali ar trebui, ca'n toate părțile acestui pământ să lupte, cu toată dragostea pentruca, o cultură adevărată să-și aibă locul în suferințele însetate de această apă vie. Se cere mai mult apostolat și mai mult misionarism.

N. C. Munteanu-Muntmarg

Cultura Națională.

Un popor poate fi fericit și tare, când e înaintat în cultura sa națională, potrivit cu timpurilor care le trăiește.

Cultura muncește pentru consolidarea situației economice și sociale, zdruncinată atât de mult de evenimentele războiului.

Cultura este viața unui neam și baza solidă a unei organizații de stat, ce prezintă garanții reale de apărare față de inamici din afară cât și de cei dinăuntrul țării.

Prin cultură se manifestă conștiința națională, care mai presus de toate este oglinda sinceră a unei națiuni.

Frății noștri cu miile s'au jerfit vieții pentru realizarea marelui ideal național.

Astăzi când dela Nistru până la Tisa, toți românii formăm frumoasa Țara Românească, cu toți mic și mare trebuie să fim pătrunși de animația de muncă și în mod serios să contribuim din toate răspunderile, la dezvoltarea culturii naționale.

Nu există mijloc mai sigur pentru înaintarea culturii și educației naționale, decât luminarea maselor printr-o acțiune sinceră, susținută, progresivă.

Trebuie să știm că elementele pozitive capabile să se consacre în mod dezinteresat la acțiunea de ordin obștească.

Ideile largi ale democrației neîncetă în mers progresiv, nu pot fi dușmane ideii culturii naționale, și democrația nu poate fi binefăcătoare, de cât atunci când este răzîmă pe ideia de patrie.

Jacob Pop
notar cercual

Urările M. S. Regelui pentru ostașii țării.

M. S. Regele adresează următoarele urări ostașilor:

„Pe pragul Anului nou, întâiul Meu gând se îndreaptă cu toată căldura către scumpa Mea armată, care a luat un avânt așa de îmbucurător în toate ramurile activității sale, și care, prin muncă și sfârșiri neobosite, s'a arătat vrednică de încrederea pe care cu toții o punem în dânsa, pentru asigurarea propășirii scumpei noastre Țări.

Mulțumesc șefilor tuturor treptelor ierarhice și vouă iubiiți Mei soldați, pentru devotamentul cu care văți îndepliniți datoria, și sunt incredințat că și în anul ce vine, toți dela sefi până la cel din urmă soldat, veți dovedi același spirit de disciplină, care este temelia armatei, și veți munci cu aceeași râvnă, rămânând astfel vrednici de jertfele pe care le face țara pentru întărirea puterii sale militare.

Pătruns de această credință, vă zic cu dragoste și din toată inima, la mulți și fericiți ani.”

dat în București, la 1 Ian. 1927.

FERDINAND

Din Galați.

Sub auspiciile societății culturale „V. A. Urechia” a avut loc în ziua de 20 Decembrie 1926, în sala teatrului „Francez” conferința din profesor dr. C. Marinescu din București, care a vorbit asupra „Teoriilor lui Lombroso despre crimă, geniu și nebunie”. Conferința a fost foarte interesantă din punctul de vedere social și expusă pe înțelesul tuturor, cu precizări luminoase, arătând pe ecran diferite capete de studiu criminalist. A luat parte un număr mare din elita intelectuală a orașului Galați, public, care a mulțumit distinsului profesor pentru această instructivă conferință.

— Duminică 27 Decembrie, 1926 a avut loc în sala teatrului „Central” un frumos festival artistic și cultural organizat de cercul studenților covârșeni.

Festivalul s'a început prin cuvîntarea din ministrul Francez-iași, care a arătat starea precară a studenției românești și promițe a da tot concursul pentru înălțarea la București a unui cămin pentru studenții din jud. Covârșeni. A intrat apoi în subiectul conferinței sale despre „Cântecul Văratecilor”, conferință ce a mai fost ținută și la Ateneul din București. După conferința d. D. Constantin — președintele Cercului studențesc — prin cuvîntare bine sunte a mulțumit d-lui ministru Francez-iași pentru solicitarea care a arătat studenților; scînzînd viața grea și mizeria studenției noastre, care la cea mai mare parte sunt din pătră săracă a poporului; și cerut concursul tuturor banilor români pentru a înălțați traiul acestor tineri idealiști, cari luptă pentru adevăr, bine și frumos. Au urmat apoi diferite producții artistice în care s'au recitat: D. Sion, recitînd Balada Marelui Trandafir și roșii și salada cîmășului grăbit de Topăceanu, cu cântăci de adevărat actor. D. Gaiu Popescu, acompaniat la pian, a fluierat mai multe arii naționale; iar d-soara Irina Ștefu, cu o voce frumoasă a cântat mai multe bucăți românești, fiind acompaniată la pian de d. profesor Antoniu și d-ra Mary Gobb.

Festivalul a fost dintre cele mai bine reușite și a avut un succes frumos.

I. Dimitriu.

Din Bucșești [Bacău].

A doua zi de Crăciun a avut loc la școala primară din localitate, serbarea pomului de Crăciun, data de memorii căminului cultural „Sfinții Apostoli, Petru și Pavel” din această comună. Serbarea s'a deschis la ora 8 seara cu un imn religios condus de d. inv. Constantin Dorovăț, cu elevii școlii primare; ea a fost pregănită de d. N. N. Bibiri, directorul școlii și președintele căminului cultural. După care a urmat corurile: Cîntecul Bradului și Moș Crăciun, piesă de teatru jucată de elevii cursului primar.

S'au jucat piesele de teatru: Ce știe satul de A. Jean, de căre d. Alex. Jigău, V. Măza, N. I. Bibiri și d. inv. V. Ghine, cu un deosebit succes.

„Comoara” de V. Eftimiu jucată de d. N. I. Bibiri, Ioan N. Bibiri și N. I. Bujor. Printre piese s'au spus de d. N. Bujor inv. monologele „Interzis” „Sămurile” precum și dialogul „Balada îndrăgostiților”. — Serbarea a avut un deosebit fast, datorită muncii depuse de harnicul director d. N. N. Bibiri, pentru care îi aducem căduroase mulțumiri.

a. c.

Abonați

Cultura Poporului

Cum trăesc țaranii în Olanda

În Olanda, țaranii sunt pescari și cultivatori de pământ, ori crescători de vite, toți deopotrivă de harnici în luptele aprige cu marea și cu pământul sterp, mereu primejdii să fie înghițit de inecuri.

Leșiți din Haga și mergeți în satul Scheveningen ca să vedeți viața pescarului olandez.

Toți au același port, aceiași meserie din moși strămoși, Nu ies din satul lor și nu se încuscesc decât între ei. Un fel de organizare ca a patriarhilor din Biblie, în cari acei bătrâni cu ciubotele pescărești, cu pantalonii largi, învățau în fumul pipelor ce nu le lasă din gură nici odată, în sfat, povestesc isprăvi de pe mare, dau povețe tinerilor ce se aruncă în largul apelor furtunoase pe luntrile lor cu pânze, până spre țărmurile Angliei.

Când vine timpul de pescuit, nu mai rămân în sat decât femeile și copiii. Bărbații au plecat cu toții la mare. Pleacă și nu uită să ia cu ei Biblia. Pe mare nu se îmbată, nu bieștemă, nu răd și nu vorbesc de cât atunci când e nevoie de o manevră. Când furtuna răscălește valurile, acei tăcuți marinari crescuți în vijelii, nu-și plîng sfârșitul în viațea sfășietoare. Inchid toate deschizăturile și se lasă în fundul micului lor vas, unde își așteaptă moartea cu liniște. Acasă, femeile lor ascunse în căsuțele bătute de ploaie și vânturi, cântă psalmi de mîntuire pentru cei plecați departe.

Din acele căsuțe curate, sfințite de bacuria întoarcerii bărbaților, ori de durerea nemărturisită a văduvelor și orfanilor, n'au ieșit nici odată hainurile și nici femei stricate. Nici un locutor din Scheveningen n'a dzertat dela mare și nici o fată n'a desprețuit mâna unui pescar.

Bărbații și femeile au în fața lor nu știu ce mîndrie și seriozitate care te fac să-i privești cu respect. Salută fără să plece fruntea, se uită drept în ochii duminale ca și cum ți-ar zice: Noi n'avem nevoie de nimeni.

Unii țărani olandezi nu-i putem găsi asemănare cu nimeni și cu nimic în țara noastră. Să intri la ei în casă: tabiouri pe pereți, covoare, pian, dulap cu cărți și jurnale, reviste, cea mai nouă carte de agricultură și gospodărie. Nu-i lucru rar să găsești țărani olandezi cari vorbesc și tranșează. La teatru iau locurile cele mai bune și când au câștigat bine, destupă acasă și câte o sticlă de șampanie.

Un țărăn cu o sută de mii de lei (în valută vechi) capital, nu stă în fruntea celor bogăți. Cu atîta avere și tot nu lasă coarnele plugului. Feciorii lor cari au trecut prin școli înalte și universități, au dispărut pentru meseria de avocat, funcționar, doctor și se mulțumesc să rămână la țarina părintească.

Acești țărani sunt în fruntea țării și nu e altă clasă care să se ridice în fruntea lor. Din această țărâni

ies deputați. Indelețnicirile le îngăduie să facă și nițică politică, pentru administrație și lucrările de interes obștească. Urmăresc tot ce e mai nou în descoperirile agriculturii. Și în cele mai mici sate vei găsi muzee, grădini botanice, făcute și întreținute de țărani. Când țărancele se duc la orașe, vizitează muzeele și universitățile. Unii țărani fac călătorii să vadă cum e în Franța, în Germania, în Anglia. Un călător francez povestește că în multe sate n'a găsit nici un sărac, nici un neștiător de carte.

Iubirea de muncă, ajutorul între ei, a gonit sărăcia și ticăloșia dela sate. E o lume nouă pentru noi; parcă n'ar fi existat nici odată o clasă săpînătoare de acolo. Nici un palat boeresc nu-și ridică vîrfurile peste casele țărănilor.

De altfel, în Olanda nu se cunoaște deosebirea de avere, de învătărit, ori de boerie moștenită.

Toți oamearii recunosc o singură cale ce duce la noblețea: munca și gospodăria.

Fericită țară cu astfel de țărani și cu așa obiceiuri.

Ap. D. Culea

Activitatea căminului cultural „M. Eminescu”

Acest cămin a luat ființă în ziua de 2 Decembrie 1925, în comuna Gherășeni, județul Buzău, în urma inițiativei și stăruinții aceluiași serie aceste rânduri, cu un număr de 28 membri.

Căminul a dat o serbare școlară în ziua de 3 Ianuarie 1926, la care a luat parte lume multă, fiind nevoiți a o da a doua oară pentru țărani cari n'au încăput la întâia reprezentanție.

Căminul a dat două serbări naționale: una în 2 Ianuarie 1926 și a doua în 15 August 1926.

Căminul are o bibliotecă formată din 243 volume, în valoare de 10 mii de lei. Căminul posedă o cancelarie dragă; am făcut și ceva mobilier și am stăruit la regiunea agricolă de undă am obținut un loc de casă.

Subsemnatul am dat suma de 1100 lei pentru facerea geamurilor la școala primară din această comună. Am luat inițiativa de a se clădi un monument în amintirea eroilor căzuți în război la 1877—78, 1916—1918, în care scop am adunat sumă de 3784 lei.

În toate mișcărilor mele culturale am fost ajutat de preotul D. Ionescu, dascălul M. Ionescu, I. N. Lazăr, Vasile Stan, P. Rașu și alții săteni, cărora le rămîne sarcina de a duce mai departe cele începute de mine.

Gh. E. Solomon
fost președinte al căminului

Cât timp poartă diferitele femele

Lapa poartă aproape 11 luni, socotit dela ultima bătaie sau 330 zile, aceasta e termenul de mijloc; și fătarea poate să aibă loc înainte și după acest timp, cu câteva zile; în tot cazul un mînz născut înainte de 287 zile adică 10 luni fără 13 zile, nu poate trăi.

Vaca poartă cam 9 luni în mijlociu sau 274 de zile și vițelul ca să poată trăi trebuie să se nască cel puțin la 240 zile sau 8 luni.

Lapa și vaca nasc de obicei câte un mînz sau vițel și rar doi. La iepie nașterea dublă se observă mai mult la cele bătrâne; după datele statistice ce avem, s'a constatat că o naștere de 2 mînze se întîlnește de oare la 1000 de fătări, la vacă la 80 de fătări și la măgărițe la 100 de fătări.

Bivolita poartă cam 308 zile, 10 luni și vre'o 3 zile; Scroafa poartă 3 luni 3 săptămîni și 3 zile sau cam 114 zile, timpul cel mai scurt este de 104 zile și numărul purcelilor depinde de rasă de la 4 și chiar până la 2) și 24.

Oala și capra poartă 5 luni sau 150 zile în mijlociu, și termenul cel mai scurt este de 143 zile. Nu e rar să vedem că aceste femele dau naștere la doi proluși.

Cățeaua poartă 63 zile, pisica 55 zile și iepuroaica de casă 30 zile.

Cauzele cari pot influența asupra duratei gestației sunt în primul rând rasa, apoi sexul noului născut; pentru mascul se zice că gestația este mai lungă ca pentru femelă. Etatea femelei contribuie întru cât-va a prelungi această durată și s'a observat că ea se mărește cu etatea femelei; aceasta poate din cauza că prolușii se nasc cu atât mai greu cu cât femelele este mai în vîrstă, bine înțelese până la un timp anumit. Știm de ex. că puterea de reproducție crește bunăoară la iapă, până la 12 ani după care scade; tot astfel se petrece și cu celelalte femele.

La paseri timpul necesar pentru incubajune, adică cloceirea ouălor, variază după specie, și :

Anul Nou la Palatul rega I

În ziua de 1 Ianuarie, la ora 12, MM. LL. Regele și Regina, împreună cu AA. LL. RR. Prințesa Mamă Elena, Principele Nicolae și Prințesa Ileana, înconjurate de Casa Civilă și Militară, au primit cu ocazia anului nou, la palatul Cotroceni, felicitările l. P. S. S. Patriarhului României, ale consiliului de miniștri și ale d-lor președinți ai Corpurilor Legiuitoare.

D. președinte al consiliului de miniștri a rostit o frumoasă cuvîntare.

M. S. Regele a răspuns :

„Incepulul fiecărui an este pentru Mine prilejul binevenit de a implora dela bunul Dumnezeu să dea țării tot ce-i trebuie: pace în interior și belșug; dar este și un prilej pentru a arăta sfințicilor Mei încrederea ce am într'înșii, știind că toți depuneți toată râvnă și muncă să ajungem ținta noastră comună: binele țării. Mult este încă de lucrat în frumoasa noastră țară, dar am convingerea că fiecare dîntred-voastră, precum și fiecare cetățean își va da toată silința să ajungem ca țara să fie bine statornicită și pe temelii trainice.

Rog pe bunul Dumnezeu ca anul ce vine să fie cu belșug, rod pe câmp și pace înăuntru”.

Scrisori râmnicene.

În seara zilei de 26 Decembrie 1926, cercul studențesc „Al Sihleanu”, a dat un bal național, cu frumosul scop de a mări fondul căminului din București. Cetățenii orașului cât și ai satelor megiaș au prețuit în deajuns inițiativa inimioșilor studenți, probând sprijinul cu nu nărul însemnat, ce a întrecut așteptările. A fost o seară de rără sărbătoare românească, cu menirea de a smulge din inima noii generație, urătul obicei de a mai juca mamufărește.

Conducătorii căminului cultural „Const. Soutzo” din com. Slobozia, în a treia seară de Crăciun a organizat o serbare culturală urmată de joc. Jocul s'a sfârșit în zorii zilei.

C. Gheorghe-Obrejața.

Din Ionești [Argeș].

În comuna noastră, din inițiativa învățătorilor și proșilor locali, a luat ființă, un cămin cultural cu numele de „Prințesa Ileana”. În ziua de 2 Ianuarie, căminul și-a manifestat primele începuturi culturale dînd o frumoasă serbare, la care a luat parte lume multă. Această serbare a avut cîntec să înălțăm în să-nul ei și pe Prea Sf. Arhimandrit Calinic Serboianul, unul din intelectuali de seamă ai țării. Sf. Sa printr'o cuvîntare, o arătat lumii rolul cel mare ce-l joacă azi căminele culturale. Au mai luat parte familia doctorului francez Paul For, și a judec. Minulescu și alții.

Membrii acestui cămin urmăresc cumpărarea unui aparat cinematografic și construirea unui local al căminului. Au deus muncă apreciații d. învățători Ioan Popescu, Mircea Marinescu și preotul Ctin Toiușanu. Au mai dat ajutor moral autoritățile comunale. Cei cari s'au distins în depunerea muncii pentru această serbare au fost seminariștii și normalişții locali, în frunte cu d. Ioan Florescu. D-sa prin o cuvîntare a mulțumit publicului că a răspuns la munca ce trebuie depusă pentru acest scop și îl roagă ca și pe viitor să eie parte cu același interes.

A. E.

Din Strehaia (Mehedinți)

În sara de Duminică 15 Decembrie 1926, la noi, s'a serbat pomul de Crăciun al Școlii Grădina de copii, în sala școlii de băieți. A luat parte lume multă. Copiii au spus poezii, au cântat și au jucat diferite jocuri, sub conducerea d-rei Prunescu, profesora. Părinții copiilor au rămas pe deplin mulțumiți de devotamentul și munca fără preț a acestei profesoare, mulțumindu-i pentru dragostea cu care se ocupă de copii.

M. G.

Frînturi de cuget.

Răutatea oamenilor e mai de temut decât cea a fiarelor, căci, pe când animalele sunt rele din instinct oamenii pot fi răi din promeditoare, și e mai puțin primejdioasă răutatea inconștientă decît cea ascunsă sub egida civilizației care o sancționează.

Modestia e singura diademă care se potrivește tuturor frunților.

Bunătatea este podoaba pe care o putem purta totdeauna, fără să se învecească; fără să cunoască timp și spațiu.

Ne temem de moarte, dar nu ne temem de moartea fiecărei clipe. Ba dimpotrivă, nu știm cu ce să ne mai omrăm vremea, uitînd că alergăm după propria noastră ucidere.

Agata Grigorescu.

Vrem fapte

Cinstiți cititori, uitați despre ce este vorba: Se vorbește de multă vreme la noi, despre marea problemă a alcoolului.

Și se spune — și cu multă dreptate — că alcoolismul este o boală socială, este distrugerea săeanului nostru, este săcătura uzică și morală a poporului nostru.

S'au făcut statistice de câte parale se cheartesc pe băuturi și ne-au înspăimîntat sume, ce se ridică la milioane de lei. Eu personal am avut prilejul să mă conving de gravitatea acestui pericol. La una din cărciumii din satul Văratec s'au vîndut: spirit, vin și bere în valoare de 75.234 lei în timp de două luni și ceva. Citiți bine șapiezeci și cinci de mii două sute trezeci și patru lei începînd din ziua de 23 Mai 1926 și până la 10 August 1926.

Dar satul Văratec mai are o cărciumă, care cel puțin a vîndut de ceeași sumă, la care dacă mai adăugăm debutul de vin și bere din Sita M-re Văratec, ajungem pe puțin, la suma de două sute de mii lei dați de către săteni, mai și vizitatorii pe băuturi alcoolice.

Cinstiți cititori, acesta este adevărul și oricine se poate convinge că nu scriem prăpășii. Dar partea dezastroasă este alta.

Este latură morală a acestei probleme. Toți suntem de acord asupra pericolului alcoolului.

Toți strigăm și ne agităm, dar foarte puțin din noi trec la fapte.

S'a trîmbițat cu multă dărmicie de vorbe: o Ligă contra alcoolismului.

A luat ființă mai acum cîțiva ani în capitala Moldovei.

Se părea, că lașul este leagănul tuturor pornirilor spre mai bine.

În fruntea acestei ligi este I. P. Sf. Sa Mitropolitul Eparhiei Moldovei și acest fapt ne îndreptățește, să credem într'o îndreptare.

Eparhia Moldovei are cele mai mari și frumoase mănăstiri din România.

Aici la poalele munților Carpați s'au retras, să trăiască departe de lume, oameni de ispravă și dornici de a gîndi adînc la cele dumnezeiești. La Mănăstirea Neamț am avut focarul de lumină și de intensă propagandă religioasă-culturală a călugărilor, de acum câteva secole.

Tipografia Mănăstirii Neamț a scos la lumina zilei atîtea comori sufletești, pentru oamenii dornici de a se cultiva.

turii marelui Grigorescu, iar Mănăstirea Văratec de a fi avut printre „sărorile lui Hristos”, pe una din femeile cununătoare din familia lui Brăncoveanu.

Trecut plin de glorie! Timpuri cu oameni de fapte și vrednice de aducea aminte!

Și ce păcat, că trebuie să trăim doar din amintirea lor.

Oamenii de astăzi s'au gîndit să cîntecască, cu totul altfel locașurile sfinte.

Viața retrasă și liniștită, menirea de apostoli ai creștinismului și mîdărușea spre lucrări înalte, pare a nu se mai înpăca cu mîntea muritorilor de astăzi.

Zidurile chinezești, ce închideau altă dată gînduri de adîncă religiozitate și opra porțile lor, de a intra tot ceace este rău, din lumea profană, au devenit astăzi o mare rurtunoasă de vauri, ce aduc cu ele tot ce întîlneș în cele în drumul lor. În unul din aceste sfînte locașuri și anume, în Mănăstirea Văratec se află un debit de băuturi și pe deasupra unul de tutun.

Administrația sfintei Mănăstiri Văratec, adică soborul Mănăstirei este chiriașul acestor debite, ceace s'ar spune cu alte cuvinte, că sfînta Mănăstire Văratec este debitant de băuturi și tutun.

Pentru a se înființa o altă cărciumă la distanță de câteva sute de metri de mănăstire putem vedea: Decizia consiliului comunal al Comunei Filioara din care face parte și sus numita mănăstire, precum și căminul în care se va înființa noua cărciumă, decizie care sună astfel: „Pe ziua de 29 Iulie 1926 se scoate în licitație un drept de cărciumă în cătunul Gropi în continuare cu mănăstirea Văratec și un altul în satul Văratec în continuare cu mănăstirea Văratec, etc.”.

Așa dar călugărițele Mănăstirii Văratec sunt trecute printre capii de familie, ca în felul acesta să dea numărul cerut de lege — 100 capi de familie la o cărciumă — spre a se mai putea înființa încă și alte cărciume.

Și-atunci: cărciumă în Mănăstirea Văratec propriu zis, cărciume la periferie.

Da, cinstiți cititori, aceasta este situația.

În Mănăstirea Văratec, în locașul sfînt de odihnă și adîncă gîndire, către ceace este Dumnezeesc găsim în loc de: spitale, școli de educație, orfelinate și a găsim, zic, cărciumă și tutungerie. Și acum să mă întreb și eu alături de dv. unde este îndreptarea ce-o așteptăm dela Liga contra alcoolismului? Unde-i că n'o vedem?

Ion Gh. Ispir.

Constatare

Dela început tin să spun că nici gând nu am să critic sacrificiul, abnegația preoților și a corpului didactic dela țară, totuși este bine să se vânture unele chestiuni care ne interesează pe toți, cum este și răspândirea sectelor nepermise de nici o lege, cum sunt baptismlul, milenismul, ș. a.

Luna trecută mi-a venit un pământean tocmai din județul Hunedoara, plasa Puiuului, și mi-a adus trista știre, că fratele meu și-a părăsit religia și a trecut la pocăism; tot acest tânăr mi-a adus știrea că propagandistii diferitelor secte cutreieră satele și amăgesc populația dela țară, nestingheriți de nimeni. Acest tânăr, invalid de război, îmi spune că în toate satele aceste sectele au câte 3, 5, 10 familii aderente ale pocăismului, și că dacă se vor înmulți ca până în prezent, peste cincizeci de ani, numărul lor poate să ajungă la 50% din populația creștină; astfel sfărâmiându-se religia stătătoare, peste un timp oarecare, nu vom mai avea nici soldați buni, nici muncitori, deoarece acești fanatici pierd la zile de-arândul, vagabondând dintr-o comună în alta, perzându-și tot timpul în rugăcini sectante. Acești frați rătăciți și pierduți în Domnul nu mai recunosc societatea, nici disciplina cetățenească, pierd curajul, ambiția de lucru, se lapadă de părinți, frați și surori și dacă ar reuși să ducă lumea naivă în eroare ar răsturna tot aparatul statului.

Ei sunt susținuți și ajutați cu cărți

și bani din America. Intre sectanți sunt eyrei și chiar comuniști, ajutați de frați lor din Rusia, China, mai cu seamă din America. Și nu mai încapă nici-o îndoială că scopul acestor secte și predicatori, nu este altceva decât comunismul intelectual; vorbesc obraznic și în batjocură despre cruce și despre toate religiile și hulesc preoțimea prin cuvinte cu două înțelesuri.

Nu sunt cel chemat să mă amestec în misiunea preoțimii și-a învățătorimii, totuși mă întreb: cum se face ca unii din domniilor noștri să sfântul patrafir, și dd. învățători au stins făcila lăsând poporul rural în întuneric și au alergat la tribuna Parlamentului, unde de multe ori sunt huliiți și defaimați? Mă întreb: oare au lăsat dlor totul în ordine, oare unificate sunt toate sufletele? Oare am ajuns nivelul de cultură mai presus ca toate popoarele? Nu se înțelege dezertarea dela postul de apostolat? Cred că mai bine de o sută de învățători și profesori au părăsit apostolatul sfânt pentru cucerirea unui mandat.

Dintre țările mărite nici una nu are atât de mare nevoie de profesori și învățători ca națiunea noastră, totuș guvernării noastre au tolerat risipirea puterilor didactice.

Datoria acestor învățători și profesori din Parlament e să se reîntoarcă la catedre, să oprească baptismlul și să aprindă iar faclile stinse.

Apostolat dlor, nu politică!
Emil Pârnu

Viața la sate Din Călimănești (Vâlcea)

Ziua de 12 Decembrie 1926 a fost pentru călimăneșteni o zi de mare sărbătoare religioasă. Fiind ziua fixată pentru conferința preoților din cercul Călimănești toți preoții din cerc au venit din ajun. E cunoscută de multă lume această localitate ca o stațiune climaterică și balneară de primul rang, însă, în privința localurilor publice până acum de curând lipsa se simțea dela întâiul pas, în Călimănești.

Astăzi îndată ce-mi treci „Oltul” privirea atrasă spre dreapta dincolo de cimi tir, de frumoasa biserică și casa parohială în aceeași curte. Privind de aproape aceste construcții cu grădiniță de flori înprejur, cu gust ales împărțită, or cine își poate da seama că toate acestea s'au lucrat atât de minunat sub conducerea unui om de ordine, de muncă și cu cele mai alese însușiri sufletești. Acest om este protoereul din jud. Vâlcea sf. sa pr. Gh. Bălășel, care muncind într'una cu mijloace puține, cu ajutor pușin, în timp scurt, și cu mulți dușmani a reușit să ridice aceste frumoase podoabe în Călimănești.

Dar activitatea P. C. Sale nu s'a redus numai aci în afară, a doua zi ne-a fost dat să-i vedem activitatea și în interiorul bisericii, în timpul serviciului divin.

Catedrala centrului Călimănești cât este de mare, era neîncăpătoare pentru credincioșii doritori de a asculta Sf. Liturghie; până și galeriile de sus erau ficsite de credincioși, tineri și bătrâni.

Cântăreții centrului la strane cântăcele de cuviință, cu multă măiestrie până la sf. Liturghie când ni-au încântat auzul melodiile îngerești cari porneau dela corul mixt condus de sf. sa pr. Bălășel, pe 4 voci. Și ne-am zis, încă o creație minunată a pr. Bălășel! Iată ce poate face un om, care știe ce vrea, și muncește pe tăcute, fără reclamă, așteptând ca faptele să arate pe om.

Dar iată-ne ajunși la predica zilei. Pr. Gh. Popescu-Bujoreni a vorbit tălcuind Evanghelia cu cei 10 leproși, apoi a urmat parastasil pentru eroii din război, în număr de o sută din localitate. Pr. Popescu-Căineni a vorbit frumos despre datorile ce avem față de eroi, orfanii lor și văduvele lor. Apoi corul cântăreților a cântat „Imnul eroilor”.

Serviciul religios s'a oficiat cu un deosebit fast. Cei șapte preoți secundarii de harnicul diacon Mărculescu dela Sta Episcopie, au oficiat în așa fel că da impresia că suntem la Episcopie, nu într'un sat oarecare.

Masa a fost dată la toți clericii d. către P. Sa pr. protoereu Gh. Bălășel, apoi a urmat sedința intimă, când pr. N. N. Ionescu o făcut recenzia cărții, „Mângăierea bunului creștin” de Septimiu Popa.

După masă s'a deschis sedința publică la școală. Nici pe șfer n'a putut lua parte în sală lumea care venise și asculta pe afară pe la ferestre. Autoritățile toate de față. Cărciumarii toți lipsă, Diavolul fuge de tămăie. Corul cântăreților și cel mixt s'au întrecut în cântece religioase și patriotice. Cuvântarea pr. N. N. Ionescu despre ziua Duminecii; a pr. Gh. Popescu despre cum trebuie să trăiască creștinii și în ce stă fericirea, au fost ascultate cu religiozitate. Lectura făcută din „Jos Beția” de P. I. Episcop Nicodim, de către d. P. Droc a fost mult aplaudată. Dar cuvântarea pr. C. Sale pr. Bălășel de închiderea le-a întrecut pe toate. Simțea fiecare ascultător cum trece prin el un fior de cântă, de hotărâre spre a începe o viață adevărat creștină și toți au mulțumit vorbitorului pentru sfaturile date.

S'au dat apoi în dar mai multe cărți din partea cercului, și din partea dlui P. Droc, mai multe foi din „Cultura Poporului” și „Dumineca Poporului”.

Noaptea a venit și nu se îndura nimeni să plece, și toți ar fi dorit să fie vremea în loc cel puțin o oră, ca să mă asculte învățătura apostolor P. S. Episcop Bartolomeu.

Nu mai puțin au rămas mulțumii sufletește toți preoții corpului și cântăreții, că ostenele fizice și cheltuielile materiale sunt răsplătite de sătenii pe unde se duc în propagandă culturală, în felul celor din Călimănești. Cinstie lor și păstorului lor sufletesc.

Kiffa

INFORMAȚIUNI

A. S. REGALĂ PRINCIPELE A. S. NICOLAE, a fost înaintat la gradul de căpitan pe ziua de 1 Oct. 1926.

DOAMNA Maria general C. Poenaru a fost numită mare doamnă do onoare pe lângă A. S. R. Prințesa Mamă Elena a României.

SE ȘTIE că Liga culturală a tuturor românilor, a pus piatra fundamentală pentru construirea unui palat propriu.

Pentru aducerea la bun sfârșit a acestei opere, Liga va pune în vânzare cărți poștale cu diferite ilustrațiuni din istoria neamului nostru.

Având în vedere scopul urmărit, suntem convingți că acest apel va găsi un larg răspuns în sufletele tuturor bunilor români.

BANCA NAȚIONALĂ aduce la cunoștința publicului că a prelungit până la 15 Ianuarie, termenul pentru preschimbarea hârtiilor de 500 lei format mic (țărăncuțele).

Toți diurniștii dela căile ferate fără nici o excepție, au fost concediați pe ziua de 1 Ianuarie 1927.

RUGĂM pe prietenii, colaboratorii și raportorii noștri culturali, să ne trimită articole precum și ceea ce se petrece în viața culturală și economică a satelor noastre.

DUPĂ cel mai nou buletin statistic al României, redăm populația câtorva orașe din Bucovina:

	Român	Evrei	Alte nații
Cernăuți:	12639	43555	35573
Coțmani:	19	663	5239
Gura Humorului:	769	1704	2206
Suceava:	1988	4909	3287
Vișniș:	19	3173	577

Lăsăm pe cititorii noștri să judece.

În acest număr publicăm o frumoasă povestire „Florile Dalbe” a cunoscutului și talentatului scriitor A. Măndru.

Printre prietenii și colaboratorii noștri distinși, se numără și dsa.

PENTRU a veni în ajutorul agricultorilor producători, guvernul a admis următoarea reducere la taxele de export: Vița americană la 1 leu pe suta de kilograme; Călți de cânepă dela 11 lei la 2 lei de kilogram; Nucile dela 40.000 la 20.000 lei de vagon, nucile decorticate dela 80.000 la 40.000 lei de vagon; Șdrențele de lână albă (halina) și șdrențele de coajoace dela 60 000 la 10.000 lei de vagon; Lâna regenerată provenită din destrămarea șdrențelor de lână dela 50.000 la 8000 lei de vagon; Șdrențele de orice fel afară de șdrențele albe de lână și de șdrențele de coajoace, dela 10.000 la 3000 lei de vagon.

M. S. REGELE a decorat cu Mitruhai Viteazul cl. I pe mareșalul Badoglio șeful marelui stat major al armatei italiene.

În ziua de 25 Decembrie a murit împăratul Japoniei. Prințul moștenitor Hirohito s'a prezentat imediat în fața parlamentului, anunțând venirea sa la tron, punându-și numele de Showa, ceace în limba japoneză înseamnă „Lumina păcii”.

PREȚUL stabilit de ministerul de agricultură pentru vitele altoite pe anul în curs este: 5.50 buc. calitatea I la vițe altoite pe Riparia și 6.60 lei buc., la cele altoite pe hibridi.

Vișile de calitate II se vor vinde cu 2.75 și 3.50 lei bucata.

Nu se cuprind în acest cost împachetatul și cheltuielile de expediție.

În ziua de 4 Ianuar, d. profesor N. Iorga a plecat la Paris spre a-și ține cursul la Școala Română de la Fonteney aux Roses.

A APĂRUT în biblioteca „Sămănătorul” din Arad, No. 142 și 143: *In cerdacul casei bătrânești*, povestiri de Const. Cehan Racoviță. Cereți cartea dela foaia noastră, prețul 10 lei plus 2 lei porto poștal.

REPORTORII NOȘTRI CULTURALI sunt stăruitori rugați să ne răspundă fiecare în parte dacă consimte și mai departe să ne fie reporter și prieten. Vrem să știm pe câți ne sprijinim și cu câți mergem la drum.

Din partea tuturor cerem în interesul cauzei și pentru izbânda ei, o activitate cât mai pronunțată, în înțelesul să ne răspundească foaia să ne procure abonați. Articolele trimise să fie cât mai scurte, avându-se în vedere formatul foaii.

Să ni se ceară carnele pentru facerea de abonați.

Energia deosebită a fiecăruia se cere ca această foaic să-și ajungă scopul ei și să fie cât mai răspândită.

Cine dorește să fie reporter cultural, să ne ceară lămuriri.

FISCARE cititor al nostru, care e convins că foaia aceasta trebuie să fie cât mai răspândită, ca să poată apărea în condițiunile unei presei așa cum merită o națiune de 18 milioane, este rugat să ne facă 2 abonați.

Această jertfă cerem dela fiecare cititor în parte și credem că nu e un lucru greșit.

Cu chipul acesta se va vedea ce desvoltare mare va lua „Cultura Poporului”.

Manifestația culturală dela Vaslui

Serbarea premiei datinelor creștinești

Casa națională „Viitorul” din Vaslui, a găsit un nou și fericit prilej de manifestare culturală. Astfel în scopul cinstirii prețurii datinelor creștinești, a avut loc Duminecă 19 Decembrie 1926 serbarea premiei acestor datine, în prezența corpului didactic, ofițeresc, a autorităților, precum și a unui public cam de trei ori mai numeros, decât numărul locurilor din sala teatrului județean, unde a avut loc șezătoarea. Sute de persoane dornice de a lua parte la această sedință de reînviere a unui trecut duios, plin de comoara celor mai sublimie amintiri, mai ales ale copilăriei, împleau sălile, scărilor și piațeta din fața teatrului, așa că șezătoarea care a durat mai mult de cinci ore, s'a desfășurat cu ușile deschise, satisfăcând pe cât posibil și lumea din afara teatrului. Cele șapte școli care s'au produs, concurând la premiere, s'au întrecut unele pe altele, au excelat prin modul artistic, original și corect, cum au înfățișat scumpele noastre datine. Corpul didactic a dat și de astă dată dovadă de o reală și conștientă înțelegere a misiunii sale în afară de zidurile școlii. Iată acum școlile care s'au produs și programul ce s'a desfășurat: Grădina de copii, de pe lângă asociația cercului de gospodine, directoare dna Sgh. Barț, a jucat pieseta: „Plugușorul”. Grădina de copii, de pe lângă liceul ortodox de fete, directoare dna Valter, a jucat „Steaua” și „În pădure e desis”. Școala primară de fete no. 1, directoare dna Batăr: Colinda, „În noaptea de Crăciun” și Plugușorul (fete îmbrăcate în costum național bărbătesc). Școala primară de fete no. 2, directoare dna Tiron, cea mai activă școală din localitate, a jucat piesa: „Prinosul Îngerilor” feerie de Lia Hârșu. Școala primară de băieți no. 2, director d. Olaru, a jucat pieseta „În noaptea de Crăciun” de Ion Pas, sub minunata conducere a dlui institutor I. Vierescu. Liceul „M. Cogălniceanu” director Th. Tom-da, a cântat diferite coruri în legătură cu sărbătorile creștinești și „Plugușorul”. Școala de meserii, director d. Popa, întreaga școală cu peste două sute de elevi, împărțiți în șase mari echipe, au jucat în mod cât se poate de distinct: „Steaua, Plugușorul, Irozii, Capra, Calul și Haiducii”.

Conducerea și organizarea măreței serbări, a fost încredințată dlui avocat Corneliu Meza, președintele Casei naționale, secundat fiind de membrii din comitetul de conducere și de corpul didactic vastuian.

La complectă reușită a serbării a contribuit în largă măsură, muzica militară a reg. 25 Inf., de sub conducerea măiastră a dlui Lt. Manoliu, șeful muzicii.

După desfășurarea programului artistic, a luat cuvântul d. avocat Meza, președintele Casei Naționale care a explicat inițiativa sa la Vaslui, în ce privește reînvierea datinelor creștinești, mulțumind școlilor, autorităților, precum și donatorilor, pe care-i citează în parte, aducându-le speciale omagii.

Apoi jurul apreciaor, având în

președinte pe d. C. Meza, procede la împărțirea premiilor, tuturor școlilor concurente după cum urmează: Trei mii lei, școala primară de fete no. 2, (dna Tiron, care s'a afirmat ca cea mai distinsă, mai plină de inimă și de talent, reprezentantă a corpului didactic local).

Două mii lei, școala de meserii, d. Popa, o admirabilă forță creatoare pe tărâmul cultural.

Câte o mie lei, celelalte școli concurente în număr de cinci. S'a mai oferit tuturor școlilor premiate câte o broșură donată de d. Em. Marțian președintele trib. Vaslui, iar școlilor primare și grădinelor de copii bomboane, trimise din partea centralei Caselor Naționale.

În cuvinte mișcătoare și de o duloșie rară, luând cuvântul dna Efrosina Tiron, directoare de școală, mulțamește în numele școlilor premiate, atât activului președinte avocat Meza, cât și publicului vastuian, pentru buna organizare și nobila manifestare culturală din acea zi.

Dl președinte Corneliu Meza, declară închisă seria șezătorilor din acest an, urând publicului, un nou an, plin de roade și de realizări fericite, precum și o mai vajnică înfrățire a școlilor cu așezămintele de cultură.

Ne facem o datorie de cinste, menționând numele donatorilor.

Câte o mie lei, dra Elena Nicolau, profesoară, băncile: Casa de credit, Sindicatul Agricol și Viticol, și banca populară „Cetatea lui Ștefan Vodă”.

Șase sute lei, prefectura județului Vaslui.

Câte cinci sute lei, primăria orașului Vaslui, banca Tache Protopopescu și banca „Federala Spiru Haret”.

Patru sute lei, Camera de comerț.

Câte trei sute lei, d. prof. universitar dr. Hurmuzescu din București și banca Vasluiului.

Câte două sute lei, dnii Em. Marțian, I. Gîngir, I. Săndulescu și C. Meza.

Una sută cincizeci lei, Banca națională a României, filiala Vaslui.

Câte o sută lei, dnii Eufir. Tiron, G. Tiron, avocații: Th. Mandrea, Negură, Mina Popescu, V. Pavlov, E. Mădăraj, Const. Florian, P. Niculescu, Banca poporului, societatea „Valea Rahova”, d. Atanasie, C. Ungureanu, G. Vartolomei și Al. Onceanu.

C. M.

ABONAMENTUL

Pe un an 250 de lei. Pentru săteni, învățători, profesori, preoți, studenți, meseriași și muncitori 200 lei pe an.

Abonamentul se plătește înainte; se fac abonamente și pe o jumătate de an.

Pentru instituții financiare, biblioteci, cluburi și localuri publice abonamentul este 400 lei. Pentru sprijinitorii foaii minimum 500 lei.

Chioare din Moldova

Mămucă ce să mă fac
Nu mi-ajunge un fund și-un crac?
Dragul mamei sui în pod
Și coboară ceala cot
Și-i pune cracu la loc.
De gospodină ce era
Casa n'o mai mătura
Da și când o nătura
La boer fug 'alerga
Cereea boii și-o tănjală
Să scoată gunoii-afară.

Eu scoteam banii din pungă
Ea făcea măliga crudă
Cheamă măța s-o mănânce
Măța miaună și fuge.
Măța fuge pe cupțior
N'o mănâncă s-o omori!
Cat în putina cu boș
Gernișori cu capu roș,
Cat în oala cu smântână
Mucegai de-un lat de mână.

Auzite dela Dumitru Grosu
din Șindriceni (Dorohoi)

Cărți și reviste primite:

Biblioteca „Sămănătorul” No. 155 „Școala Poporului” de N. Ghiulea (probleme sociale) Arad. Prețul 5 lei.

În editura „Cartea Românească” București: Cunoștinți Folositoare, seria D, No. 16, „Tiparul” de V. Romanescu. Prețul 5 lei.

Cunoștinți Folositoare, Seria A, No. 34: „Lămurirea potopului” de I. Simionescu. Prețul 5 lei.

Cunoștinți Folositoare, Seria B, No. 47: „Cultura Tomatelor” de Iie Isvoranu. Prețul 5 lei.

Gândirea, anul 6 No. 9—11, București, str. Cantacuzino No. 2.

Societatea de Măine, revistă anul 3 No. 51 și 52. Cluj. Piața Unirii 8.

Tara Noastră, revistă, anul 7 No. 51 și 52, Cluj, Piața Cuza Vodă 16.

Ideea Europeană, anul 8 No. 194, București, str. Paris 1.

Reșterea, anul 5 No. 12. Craiova str. Cuza Vodă 114.

Viața Agricolă, anul 17 No. 23, 24. București, str. Luterană No. 4.

Biblioteca populară a Asociației „Astra”, No. 142 „Fapte de implinire pentru întărirea și prosperitatea neamului”, Sibiu. Prețul 5 lei.

Revista Ecoul Macedoniei și Românicii, anul 1 No. 6 și 7. București, str. Florilor 22.

Falanga, anul 1 No. 9, București, str. General Berthelot 46.

Ritmul vremii, anul 2 No. 12. București, str. Toamnei 2.

Gândul nostru, anul 5 No. 12, Iași, str. Bărboi 9.

Casa noastră, anul 4 No. 9, 10 și 11. București, str. M. Goleșcu 2.

Foia Tinerimii, anul 10 No. 24. București, str. Carol 10.

Grafica Română, anul 4 No. 47 și 48. Craiova.

Educația, anul 9 No. 9—10. București, str. Termopile 6.

Tomisul, anul 3 No. 11—12, Constanța, Eparhia Episcopiei.

Școala Mehedințului, anul 2 No. 3, T. Severin.

Semnele timpului în biserică noastră, anul 1 No. 2, București str. Simonide 13.

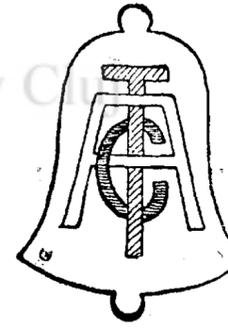
Tipografia DACIA

Dacă doriți să aveți IMPRIMATE efține și frumoase, cercetați o-o

Tipografia DACIA
Cluj, Calea Victoriei Nr. 7.

Coafor de dame
Cel mai mare magazin în toate specialitățile
IULIU MUSSA
CLUJ, Str. Memorandului 10.

Fabrica de articole argintate

„Tăcâmul”
mutat în Str. N. Iorga II-a.

NOVOTNY

TURNĂTORIE DE CLOPOTE
GLOCKENGIESSEREI
HARANGONTÖDE

TIMISOARA

Societatea de mâine

Revistă săptămânală pentru probleme sociale și economice

Societatea de mâine dă lămurirea teoretică a problemelor sociale, economice și culturale. Întreprinde cele mai vaste anchete publiciste în domeniile: agrar, economic, biopolitic și cultural. Este organul democrației radicale susținând cauzele celor necăjiți. — Publică cele mai controlate informații, căci fără cunoașterea exactă a realităților nu se poate consolida nimic. Are colaborarea celor mai talentați scriitori și ziariști.

Timp de patru ani Societatea de Măine a reușit să-și câștige cele mai întinse simpatii în lumea cititorilor serioși din toată țara!

Societatea de mâine este agentul cel mai energetic și viou al idealurilor de progres social. Este tribuna înaltă de dreptate și libertate a ideilor.

Citiți și abonați cu toții „Societatea de mâine”!

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: CLUJ, PALATUL DE IND. ȘI COM. Abonament anual: instituții, autorități: 1000— Lei. — Profesuni libere: 600— Lei. Funcționarii: 500— Lei.

Intelectuali! Industriași! Comercianți! Muncitori! abonați cu toții și citiți regulat cea mai mare publicitate social-economică a României întregite!

ARON LAZAR

Croitor civil și militar

Prețuri modeste, servește prompt și conștiincios

Cuj, Str. N. Iorga 2

ABONAMENTUL

Pe un an 250 de lei. Pentru săteni, învățători, profesori, preoți, studenți, meseriași și muncitori 200 lei pe an.

Abonamentul se plătește înainte; se fac abonamente și pe o jumătate de an.

Pentru instituții financiare, biblioteci, cluburi și localuri publice abonamentul este 400 lei. Pentru sprijinitorii foaii minimum 500 lei.

Ca mărci cele mai bune de bere sunt recunoscute:

bere albă mult apreciată
„URSUS”
berea neagră specială
„HERCULES”
a fabricii de bere „CZELL” din Cluj

Se găsește pretutindeni!

Tiparul Tipografiei „DACIA” Cluj, Calea Victoriei No.